

fuldkommen anbefaleligt. Forslaget under Nr. 48 gaar ud paa det Samme, men det henholder ikke det hele Folkethingsapparat, hvilket ligeledes gjælder om Forslaget under Nr. 51. — Forslaget under Nr. 52 er jo bortfaldet, og Forslaget under Nr. 54 er kun en Rettelset, som jo, ifødetfor til første Punktum af § 61, hører til Paragraphens 2de Stykke. Derimod findes der under Nr. 55 et Forslag, hvori jeg ikke kan være fuldstændig enig med den ærede Forslagsstiller; han ønsker ved dette Endringsforslag Tiden forandret, idet han nemlig ifødetfor „inden den 14de Marts“ vil indføre „inden Udgangen af Marts Maaned“. Det er i allerhøjeste Grad ønskeligt og nødvendigt at have Visterne fuldkommen færdige til 1ste April, men naar her indføres „inden Udgangen af Marts Maaned“, vil det vel nok kunne lade sig gøre her i Kjøbenhavn at faae dem færdige inden den 1ste April, men paa Landet vil det da være umuligt at faae dem samlede til den givne Tid. — Mod Forslaget under Nr. 56 har jeg Intet at indvende. — Forslaget under Nr. 57 er gaaet ud. — Under Nr. 58—61 foreligger der en heel Deel Forslag, som gaar ud fra en anden Betragtning end den, som efter min Mening ligger i Grundloven, og som ogsaa træder tydeligt frem i de midlertidige Bestemmelser, der knyttede sig til den, nemlig, at det ikke alene er en Ret, som de Høistbetsatte kunne udøve, men en Pligt, som de skulle opfylde. Dette er givet, baade ved det Forhold, hvori de ere stillede til Sogneforstanderskabet, og ved de Bøder, som ere fastsatte for dem, som uden Lovligt Forsald blive borte, og dette er efter min Opfattelse aldeles i sin Orden, da den paagjældende høistbetsatte Vælger derved berører den Efterfølgende en Ret, som denne ellers kunde have udøvet; der er altsaa et naturligt Fundament for denne Bøde. — Med Hensyn til Bestemmelsen i § 65 vil det erindres, at i det første Punktum indeholder Paragraphen Følgende: „Ved Beregningen af Afgiftsbeløbet blive Afgifter af faste Eiendomme at betragte som udredede af Eieren, medmindre de ved selve Lovgivningen ere paalagte Brugeren“. Brugeren er naturligviis her saavel en Beneficiarius som en Fæstet; derom troer jeg, at

der retligt ikke kan eksistere nogen Tvivl. Det er en Bestemmelse, som Lovligt er slaaet fast, som er taget af de tidligere Valgbestemmelser, og hvorved der efter min Overbeviisning er fulgt en aldeles bestemt Regel, idet man der ved kun tager Hensyn til, hvad Lovgivningen paahyder, og ikke til de Forandringer, som kunne finde Sted ved private Contracter. At gaar denne Vej er den eneste Mulighed for at komme til noget Bestemt, og forsaavidt der i forskjellige Kredse har gjort sig en anden Opfattelse gjældende — i enkelte efter mit Begreb en feilagtig Opfattelse — da er dette Noget, som man altid er udsat for. Jeg kan kun sige, at naar Spørgsmaalet, som det leilighedsviis er steet, er blevet forelagt Regjeringen, har Svaret altid været, at til Brugere maatte henføres Fæstere og naturligviis ligesaavel Beneficiarius. Nu er det ganske vist, at Lovgivningen med Hensyn til Skatter bestemmer, at de i Almindelighed udredes af Fæstere, naar ikke Andet er bestemt, og der er kun en enkelt Undtagelse derfra nemlig med Hensyn til $\frac{1}{10}$ af Landskatten. Naar man altsaa skulle vedtage det af de ærede Medlemmer under Nr. 64 stillede Forslag, stillede man Livsfæstere her i et ganske exceptionelt Forhold. Jeg seer vel, at der staaer „i dette Tilfælde“, men da indeholder denne Bestemmelse Noget, som de Paagjældende slet ikke kunne være tjente med, thi man vilde derved gjøre en Undtagelse fra den Regel, som man etablerer i § 65 1ste Punktum. — Jeg har glemt at omtale Forslaget under Nr. 62. Det angaar jo et Spørgsmaal, hvorom det af den ærede Forslagsstiller (Schjørring) blev bemærket, at det har været underkastet en meget varm Debat i Landstinget, hvor man blev staaende ved Udskiftet, saaledes som det her foreligger, efterat der havde fundet forskjellige Afstemninger Sted om dette Punkt. Det er i det andet Thing blevet fremhævet som det væsentligste Moment, hvad der ogsaa blev gjort gjældende her af den ærede Forslagsstiller, at den Lov, som er udkommen i Februar 1866, indeholder Bestemmelser, hvorfra dette er en Afvigelse. Nu er der ganske vist efter min Overbeviisning Grund til at gjøre en Afvigelse i saa Henseende, thi det er et ganske særligt Forhold. Denne Bøde har en